

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/41/2017
Identifikačné číslo spisu:	7210232059
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7210232059.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. R., nar. XX. X. XXXX., bývajúcej v F., V., zast. JUDr. Ľubošom Petrovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému E. R., nar. XX. X. XXXX, bývajúcemu v L., okres Z., zast. JUDr. Jurajom Birošom, advokátom so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 39C/130/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/495/2015 z 25. októbra 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva tak, že z vecí, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva sa do jej výlučného vlastníctva prikazujú hnutelné veci uvedené v žalobe pod číslom 1 až 7 a nehnuteľnosť - byt č. 3, špecifikovaný v petite žaloby a do výlučného vlastníctva žalovaného sa prikazujú hnutelné veci uvedené v žalobe pod číslom 8 až 10 s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni na „vyrovnanie majetkovej hodnoty hnutelných vecí“ sumu 517,50 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť jej trovy konania. Rozsudkom č. k. 39C/130/2010-141 z 30. mája 2013 Okresný súd Košice II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosť a hnutelné veci špecifikované vo výroku rozsudku a zároveň zaviazal žalobkyňu vyplatiť žalovanému z titulu vyrovnania podielu sumu 23 399,46 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a titulom 1 zostatku úveru poskytnutého stranám sporu Slovenskou sporiteľňou, a. s. za trvania manželstva sumu 844,41 €, tiež do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že s poukazom na ust. § 150 Občianskeho zákonníka prihliadol na to, ako sa ktorá zo strán sporu zaslúžila o nadobudnutie predmetného bytu a hnutelného majetku. Zdôraznil, že prihliadol predovšetkým na tú skutočnosť, že o získanie predmetného bytu patriaceho do BSM sa pričínila výlučne žalobkyňa, keď na základe peňažných prostriedkov vo výške 315 000 Sk (10 456,10 €), ktoré jej darovali rodičia, vzniklo spoločné členstvo strán sporu v

stavebnom bytovom družstve, ktorá skutočnosť sa neskôr premietla do uzavretia kúpnopredajnej zmluvy, na základe ktorej sa potom žalobkyňa so žalovaným stali bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetného bytu. Odvolací súd ďalej konštatoval, že okrem vyššie uvedenej skutočnosti zoberal na zreteľ aj to, že predmetný byt bol počas trvania manželstva rekonštruovaný z peňažných prostriedkov (úveru) spoločne získaných od Slovenskej sporiteľne, a. s. na základe zmluvy o splátkovom úvere, pričom tento úver bol za trvania manželstva spoločne oboma manželmi z prostriedkov patriacich do BSM splácaný. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd odpočítal sumu 10 456,10 €, (ktorú poskytli žalobkyni jej rodičia) od znalcom stanovenej všeobecnej ceny bytu prikázaného rozhodnutím súdu do výlučného vlastníctva žalobkyne a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému titulom vyrovnania podielov sumu 23 399,46 €. Opravným uznesením č. k. 39C/130/2010-158 z 19. 10. 2015 okresný súd (okrem iného) túto sumu pre chybu v počítaní opravil na sumu 24 854,45 €.

2. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa žalobkyňa odvolala. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 6Co/495/2015 z 15. októbra 2016 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) potvrdil. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s v tom čase platným a účinným ust. § 132 zák. č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), na základe vykonaných dôkazov dospel ku správny skutkový zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím námietkam žalobkyne uviedol, že je nesporné, že obidve strany sporu (vtedy ešte ako manželia) zhodne prejavili vôľu kúpiť sporný byt do BSM. Skutočnosť, že výlučne žalobkyňa sa v konečnom dôsledku peňažnými prostriedkami, ktoré jej darovali rodičia pričínila o nadobudnutie tohto bytu (patriaceho do BSM), okresný súd správne zohľadnil, keď byt prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, avšak vzhľadom na ďalšie skutkové okolnosti (rekonštrukcia bytu) jej zároveň správne uložil povinnosť, aby žalovanému uhradila na vyrovnanie podielov sumu 24 854,45 €, ku ktorej dospel tak, že po odpočítaní sumy 10 456,08 € od všeobecnej ceny bytu zistenej znaleckým dokazovaním (61 200 €) a po pripočítaní hodnoty hnutelných vecí výslednú sumu rozdelil na dve polovice. V uvedenej súvislosti odvolací súd zdôraznil, že je dôležité poukázať na to, že členské práva v stavebnom bytovom družstve spojené s bytom boli nadobudnuté stranami sporu za trvania ich manželstva, preto sa žalobkyňa (aj keď jej na to darovali peňažné prostriedky jej rodičia) nemohla stať výlučnou členkou družstva a nájomkyňou bytu. Aj ďalšiu odvolaciu námietku žalobkyne, že okresný súd nesprávne - len matematickým výpočtom odpočítal sumu, ktorú jej darovali rodičia od všeobecnej ceny bytu nepovažoval za opodstatnenú, pričom uviedol, že súd prvej inštancie v rámci úvahy, na základe ktorej odpočítal sumu 10 456,10 € od všeobecnej ceny bytu zistenej znalcom, správne vychádzal z druhej vety ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej „každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho majetku vynaložil na spoločný majetok“. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že okresný súd na daný prípad neaplikoval rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2914/1999, odvolací súd uviedol, že závery uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu ČR nie sú, vzhľadom na iné skutkové okolnosti, ktoré viedli k jeho vydaniu, aplikovateľné na tento prípad.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na ust. § 420 písm. f/ a na ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. V súvislosti s prípustnosťou dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., v dovolaní uviedla, že odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý proces, pričom toto porušenie práva na spravodlivý proces spočíva v nepreskúmateľnosti jeho rozsudku. Zdôraznila, že už v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietala, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám uvedeným v § 221 O. s. p., pretože rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. V uvedenej súvislosti uviedla, že v odvolaní vymedzila otázky, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku nedal odpoveď. Odvolací súd sa s rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, preto ani odôvodnenie jeho rozsudku nemožno považovať za dostatočné a presvedčivé, najmä keď posledný odsek strany 5 odôvodnenia rozsudku okresného súdu vykazuje znaky zmätočnosti, pretože tam okresný súd uviedol, že „prihliadol na to ako sa kto zaslúžil o

nadobudnutie bytu, predovšetkým na skutočnosť, že o jeho získanie sa peniazmi darovanými od rodičov zaslúžila výlučne žalobkyňa“, zároveň však rozhodol v zmysle zásady, že každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a / a c/ C. s. p., žalobkyňa v dovolaní uviedla, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pričom za nesprávne právne posúdenie označila to, ako súdy oboch inštancií zohľadnili skutočnosť, že členský podiel v stavebnom bytovom družstve spojený s bytom, ktorý je predmetom vyporiadania BSM, bol nadobudnutý výhradne z peňažných prostriedkov patriacich do výlučného vlastníctva žalobkyne, keďže tieto peňažné prostriedky získala darom od svojich rodičov. Okresný súd, s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd stotožnil podľa jej názoru nesprávne aplikoval druhú vetu ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka, namiesto tretej vety uvedeného ustanovenia a tiež závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/202/2010, ktoré (rozhodnutie) Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. I. ÚS 537/2012 zo dňa 13. marca 2013 zrušil, pričom uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2914/1999, „podľa ktorého znenie ust. § 150 Občianskeho zákonníka nevylučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere, bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, a disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať.“ V závere dovolania dovolateľka navrhla, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa ust. § 449 ods. 2 C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby ho podľa ust. § 449 ods. 3 C. s. p. zmenil.

4. Žalovaný sa k obsahu dovolania žalobkyne písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a žalobkyňou uplatnené dôvody prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva

nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

12. V predmetnej veci odôvodnila dovolateľka prípustnosť dovolania poukazom na ust. § 420 písm. f/ C. s. p. tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a tiež poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. tým, že odvolací súd vyriešil otázku jej pričinenia o nadobudnutie spoločného členského podielu v stavebnom bytovom družstve v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a zároveň tým, že táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, t. j. že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne - v súlade s ust. § 393 C. s. p. neodôvodnil.

14. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR odvolací súd skúmal, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa predpoklady riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyžadované ust. § 393 C. s. p. a či dáva odpoveď na všetky podstatné argumenty (odvolacie námietky) uvedené žalobkyňou v odvolaní.

17. Z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil, to znamená, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec jeho dôvodov doplnil dôvody, ktorými reagoval na odvolacie námietky žalobkyne. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti a v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí organickú jednotu) dáva odpoveď na všetky podstatné otázky, od ktorých záviselo jeho rozhodnutie. V uvedenej súvislosti

dovolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, čo nie je tento prípad. Za nedostatok vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie treba považovať predovšetkým absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, ktorá bola podstatná pre jeho rozhodnutie. Takouto otázkou bola v danom prípade otázka, či súd prvej inštancie správne vyhodnotil pričinenie sa žalobkyne o nadobudnutie bytu patriaceho do BSM, keď jej potom, čo predmetný byt prikázal do jej výlučného vlastníctva, uložil povinnosť, aby žalovanému na vyrovnanie podielov uhradila sumu 24 854,45 € a či správne aplikoval druhú vetu § 150 Občianskeho zákonníka (refundáciu vnosu) namiesto tretej vety uvedeného ustanovenia (disparitu podielov). Z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že na uvedenú otázku/ky dal odvolací súd presvedčivú a zrozumiteľnú odpoveď, preto nemožno tvrdenie žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu považovať za opodstatnené.

18. Po zistení, že konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté tvrdenou zmätočnosťou vadou vyplývajúcou z ust. § 420 písm. f/ CSP, pristúpil dovolací súd - vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018, ktorým bol s analogickým použitím zásady *lex posterior derogat legi priori* prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 - k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z hľadiska ďalšieho dovolateľkou uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania, spojeného s právnym posúdením v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C. s. p.

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, či a ako dovolateľ v dovolaní argumentačne zdôvodnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky. V danom prípade odôvodnila dovolateľka prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. argumentujúc tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (písm. a/ citovaného ustanovenia) a súčasne tým, že táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/ citovaného ustanovenia). V súvislosti s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu poukázala dovolateľka v dovolaní na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 537/2012 (kde sa ústavný súd stotožnil s rozhodnutím NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2914/1999 v tom, že disparita podielov môže byť vyjadrená aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vysporiadať), sp. zn. III. ÚS 343/2014 (kde ústavný súd vyslovil rovnaký názor), rozsudok NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2914/1999 a rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 288/2013 (kde najvyšší súd z tam uvedených dôvodov nezohľadnil investície vložené jedným z manželov do spoločného majetku, ktorý ku dňu zániku BSM už neexistoval).

20. Za ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12. 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č.

IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné(najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 4 ods. 2 C. s. p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

21. Z uvedeného je zjavné, že pokiaľ dovolateľka v dovolaní označila ako rozhodnutie predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd pri riešení vyššie vymedzenej právnej otázky odklonil aj rozhodnutie NS ČR - konkrétne rozsudok sp. zn. 22Cdo/2914/1999, tak je potrebné poukázať na to, že vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu NS ČR nebola podmienka rozhodnutia spadajúceho pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu splnená. Ďalšie tri - v súvislosti s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - v dovolaní označené rozhodnutia (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 537/2012, III. ÚS 343/2014 a rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 288/2013) spĺňajú síce v zmysle vyššie uvedenej definície kritérium rozhodnutia predstavujúceho ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, avšak vo vzťahu k otázkam, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, majú len všeobecný charakter, pretože vychádzajú z iných skutkových okolností a vo všeobecnej rovine riešia otázku, že pod pričinením sa o nadobudnutie veci (ktoré pričinenie sa považuje za dôvod pre uplatnenie disparity) treba rozumieť aj to, že niektorý z manželov použil svoje peniaze na nadobudnutie spoločnej veci/práva, ktorá/ré bolo neskôr podkladom pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil by vo vzťahu k otázkam riešeným odvolacím súdom predstavovali len v tom prípade, ak by z nich bez ďalšieho vyplynul záver, že výlučné pričinenie sa niektorého z manželov o nadobudnutie veci/práva patriaceho do BSM, vylučuje aplikáciu druhej vety ust. § 150 Občianskeho zákonníka, teda je podkladom pre uplatnenie disparity podielov podľa tretej vety uvedeného ustanovenia. V danom prípade však okresný súd, s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní okrem výlučného pričinenia sa žalobkyne o nadobudnutie predmetného bytu, zohľadnil aj tú skutočnosť, že tento byt bol počas trvania manželstva rekonštruovaný z peňažných prostriedkov poskytnutých obidvom manželom Slovenskou sporiteľňou, a. s. na základe zmluvy o splátkovom úvere, ktorý bol za trvania manželstva splácaný z peňažných prostriedkov patriacich do BSM, čo je skutková okolnosť, odlišná od skutkových okolností, z ktorých pri rozhodovaní vo veci sp. zn. I. ÚS 537/2012, sp. zn. III. ÚS 343/2014 a sp. zn. 7 Cdo 288/2013 vychádzal ústavný a dovolací súd. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľka odôvodnila prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 C. s. p. písmenom a/ a aj písmenom c/ citovaného ustanovenia, tak takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene a zároveň, že je ním riešená rozdielne.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý sa k obsahu dovolania žalobkyne písomne nevyjadril, ich náhradu nepriznal, pretože mu preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.